

OLİMPOS KAHRAMANLARI



# NEPTÜN'ÜN OĞLU



43. Baskı

Çeviren:  
Belgin Selen Haktanır

ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARI

# RICK RIORDAN



OLİMPOS KAHRAMANLARI



# NEPTÜN'ÜN OĞLU



Exlibris, kitap kapağının içinde veya ilk sayfalarda yer alan bir resimdir. Kitabın sahibini tanıtan, kitapla sahibi arasında bağ kuran bir tasarım ürünüdür. Kitap, exlibris'in üzerinde adı yazan okura, okur da artık o kitaba aittir. Ödünç alan kişi, okur okumaz kitabı sahibine geri vermelidir. İlk kullanımı Antik Mısır'a kadar uzanan bu kitap damgalarıyla, genç kitapseverler kendi benzersiz dünyalarını sayfaların arasına taşıyabilirler.

## Olimpos Kahramanları - Neptün'ün Oğlu

Özgün adı: Heroes of Olympus - Son of Neptune

Copyright © 2011, Rick Riordan

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkiye yayın hakları: Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat: 10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

43. Baskı: İstanbul, 2024

ISBN: 978-625-6534-48-3

Sertifika no: 44 919

Çeviri: Belgin Selen Haktanır

Yayına hazırlayan: Esen Gür

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.


Adres: 15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C


Güneşli-Bağcılar/İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

 (0212) 373 77 44  satis@doganyayinlari.com.tr

 xlibris.kitap

 xlibris\_kitap

[www.doganyayinlari.com.tr](http://www.doganyayinlari.com.tr)

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

OLİMPOS KAHRAMANLARI

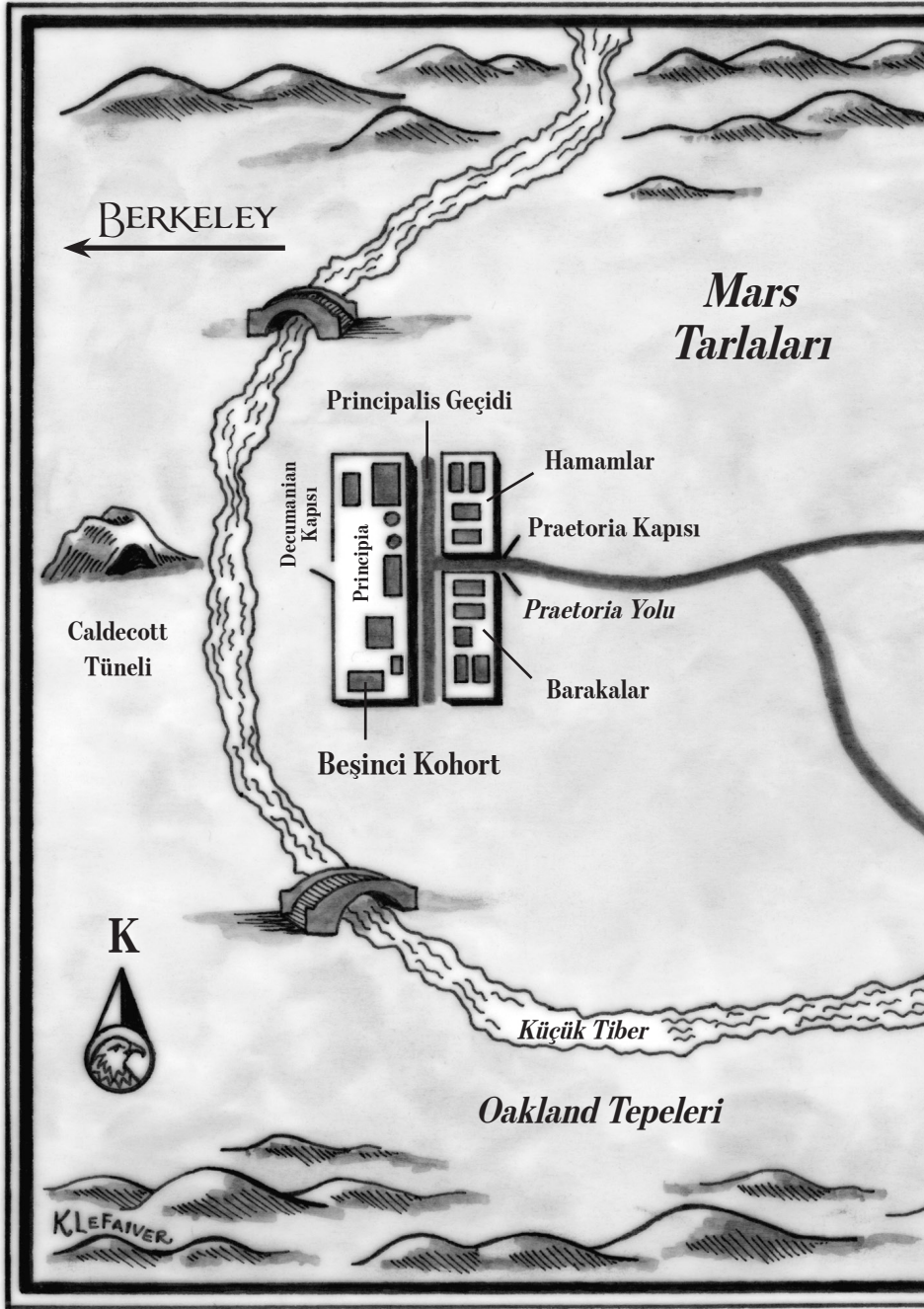


# NEPTÜN'ÜN OĞLU

RICK RIORDAN



*Yeni Roma'da sığınağımı paylaşan Becky'ye.  
Hera bile seni unutmamı sağlayamaz.*



BERKELEY

*Mars  
Tarlaları*

Principalis Geçidi

Decumanian  
Kapısı

Principia

Hamamlar

Praetoria Kapısı

Praetoria Yolu

Barakalar

Caldecott  
Tüneli

Beşinci Kohort

K

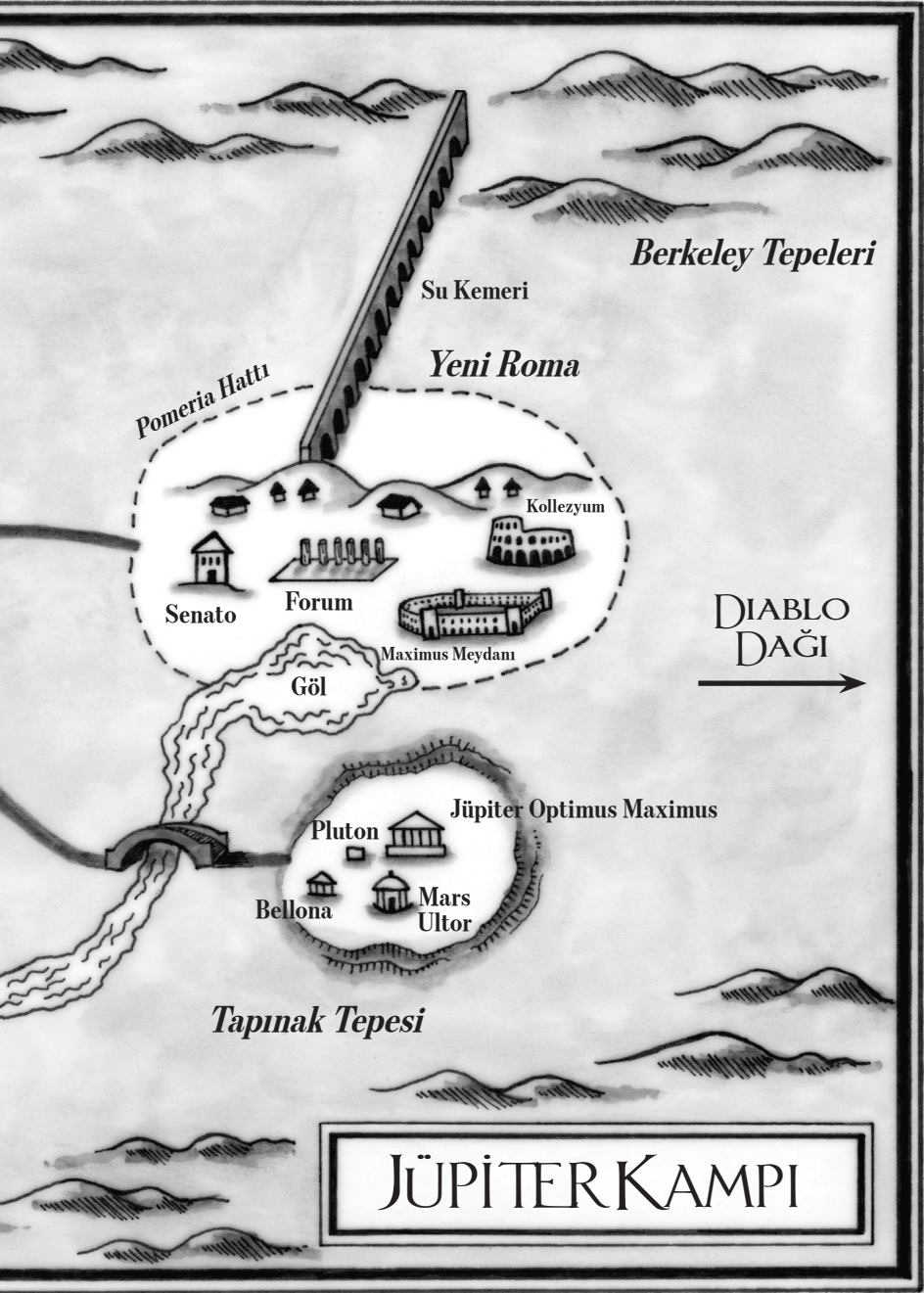


*Küçük Tiber*

*Oakland Tepeleri*

KLEFAIVER.





*Berkeley Tepeleri*

Su Kemerleri

*Yeni Roma*

*Pomeria Hattı*

Kollezyum

Senato

Forum

Maximus Meydanı

Göl

DIABLO  
DAĞI

Jüpiter Optimus Maximus

Pluton

Bellona

Mars  
Ultor

*Tapınak Tepesi*

JÜPİTER KAMPI

# PERCY

**Y**ılan saçlı kadınlar Percy'nin canını sıkmaya başlamıştı. Üç gün önce Napa Ucuzluk Pazarı'nda tepelerine bir kasa bowling topu attığı zaman ölmüş olmaları gerekiyordu. İki gün önce Martinez'de bir polis arabasıyla üzerlerinden geçtiğinde de ölmüş olmaları gerekiyordu. Bu sabah Tilden Park'ta kafalarını kestiğinde ise *kesinlikle* ölmüş olmaları gerekiyordu.

Percy onları kaç kez öldürürse öldürsün, toza dönüşmelerini izlerse izlesin, devasa, hain toz bulutları gibi tekrar beden buluyorlardı. Hatta onlardan kaçamıyordu bile.

Tepeye çıkıp nefesini düzenlemeye çalıştı. Onları en son ne zaman öldürmüştü? Belki iki saat önce. İki saatten fazla ölü kalmıyorlardı.

Son birkaç gündür çok az uyumuştur. Bulabildiği ne varsa yemişti – paralı makinelerden jelibon, bayat simit, hatta leş gibi bir hamburgerciden bir dürüm bile yemişti ki bu artık Percy için bile çok alt seviyeydi. Üstü başı yırtılmış, parçalanmış ve yaratık kanına bulanmıştı.

Bunca süre hayatta kalmayı başarmıştı çünkü yılan saçlı iki kadın –gorgonlar diyorlardı kendilerine– bir türlü Percy'yi öldürememişti. Pençeleri derisine saplanmıyordu. Onu ısırmağa çalıştıklarında dişleri kırılıyordu. Ama Percy daha fazla dayanamazdı. Çok yakında yorgun-



luktan bayılacaktı, sonra da her ne kadar öldürölmesi zor olursa olsun, gorgonların bunun bir yolunu bulacaklarından emindi.

Nereye kaçmalıydı?

Etrafına bakındı. Başka koşullar altında olsa manzaranın tadını çıkarmaya bakardı. Solunda, küçük göller, koruluklar ve birkaç inek sürüsüyle bezeli altın renkli tepeler şehre doğru iniyordu. Sağındaysa Berkeley ve Oakland ovaları batıya doğru uzanıyordu –geniş bir yerleşim yeriydi burası, muhtemelen güzel sabahlarının iki yaratık ve pis bir melez tarafından berbat edilmesini hiç istemeyecek insanlar yaşıyordu buralarda.

İleride, batıda San Francisco Körfezi gümüşü bir sisin altında parlıyordu. Onun ötesinde bir sis duvarı San Francisco'nun neredeyse tamamını kaplamıştı, görünen tek şey gökdelenlerin tepeleri ve Golden Gate Köprüsü'nün kuleleriydi.

Belli belirsiz bir üzüntü çöktü Percy'nin yüreğine. İçinden bir his ona daha önce San Francisco'ya geldiğini söylüyordu. Bu şehrin, geçmişinden hatırlayabildiği tek kişi olan Annabeth'le bir bağlantısı vardı. Annabeth'in hatırası iç parçalayıcı derecede hayal meyalıdı. Kurt, Annabeth'i göreceğine ve hafızasını geri kazanacağına dair Percy'ye söz vermişti -bu yolculuktan *sağ* çıkarsa tabii.

Körfezi geçse miydi?

Cezbedici bir yanı vardı. Ufkun ötesindeki okyanusun gücünü hissedebiliyordu. Su onu hep canlandırmış, kendine getirmişti. Tuzlu su ise en iyisiydi. İki gün önce Carquinez Boğazı'nda bir deniz yaratığını boğduğunda fark etmişti bunu. Körfeze ulaşabilirse en azından bir kez daha savaşacak kadar güç toplayabilirdi. Hatta belki gorgonları suda bile boğabilirdi. Ancak kıyı nereden baksanız üç kilometre uzaktaydı. Koca bir şehrin içinden geçmesi gerekecekti.

Tereddüt etmesinin bir sebebi daha vardı. Kurt Lupa ona duyularını hassaslaştırmayı öğretmişti –onu güneğe yönelten içgüdülerine güvenmeyi bir de. Şimdi yuvaya dönüş radarı deli gibi atıyordu. Yolculuğunun sonu yakındı –neredeyse ayaklarının altındaydı. Ama bu nasıl olurdu?

Tepenin üzerinde hiçbir şey yoktu.

Rüzgar yön değiştirdi. Percy o ekşi sürünge kokusunu aldı. Yamacın 100 metre aşağısında çalıkların arasında bir şey hışırdıyordu –dalları koparıyor, kuru yaprakları eziyor, tıshyordu.

Gorgonlar.

Percy belki milyonuncu kez gorgonları burnu keşke bu kadar iyi koku almasa diye düşündü. Gorgonlar onun *kokusunu* alabildiklerini çünkü onun bir yarı-tanrı, eski bir Roma tanrısının melezi oğlu olduğunu söylemişlerdi. Percy çamurda debelenmiş, ırmaklarda yıkanmış, hatta cebine yeni bir araba gibi kokmak için araba kokuları bile doldurmuştu ama bu melezi kokusu belli ki bastırılabilir bir koku değildi.

Tepenin batısına doğru koştu. Ancak tepe epey dikti. Yamaç yirmi beş metre kadar yukarı uzanıyor, yamacın diğer yanına inşa edilmiş bir apartmanın çatısına ulaşıyordu. Bunun yirmi metre kadar altında da Berkeley'e doğru devam eden bir otoban uzanıyordu.

Harika. Tepeden başka bir iniş yok. Kendi kendini köşeye sıkıştırma-yı başarmıştı.

Batıya, San Francisco'ya doğru giden arabalara baktı ve keşke birinin içinde olsaydım diye düşündü. Sonra birden otobanın tepenin içinden geçmesi gerektiğini fark etti. Bir tünel olmalıydı... tam ayağının altında.

İçindeki radar, alarm çanları çalmaya başladı. Doğru yerdeydi, sadece fazla yukarıdaydı. Şu tünele bir bakması lazımdı. O otobana çıkan bir yol bulmalıydı –hemen.

Sırt çantasını indirdi. Napa Ucuzluk Pazarı'ndan bir sürü malzeme kapmıştı: portatif bir GPS, bant, fener, yapıstırıcı, su şişesi, kamp şiltesi, panda şeklinde pofuduk bir yastık (aynı reklamlardaki gibi) ve bir İsviçre çakısı –çağdaş bir melezin ihtiyaç duyacağı hemen hemen her şey. Fakat paraşüt ya da kızak görevi görecek hiçbir şey yoktu elinde.

Geriye iki seçenek kaldı: yirmi beş metre aşağı atlayıp çakılmak ya da burada kalıp savaşmak. İki seçenek birbirinden sevimsizdi.

Bir küfür savurup cebinden kalemini çıkardı.

Kalem pek bir şeye benzemiyordu, ucuz, basit bir tükenmez kalem gibiydi; ama Percy kapağını açtığında parıl parıl parlayan, bronz bir kılıca dönüŖüyordu. Kılıç mükemmel bir biçimde dengeliydi. Deri kabzası Percy'nin eline cuk oturuyordu, sanki onun için yapılmıŖ gibiydi. Kenarına Percy'nin nasıl olduysa bir şekilde okuyabildiği, Antik Yunanca bir sözcük kazınmıŖtı: *Anaklusmos* –Dalgakıran.

Kurt Evi'nde gözlerini açtığı o gece elinde bu kılıç vardı. İki ay mı olmuŖtu? Daha da mı çok? Zaman mevhumunu kaybetmiŖti. Kendini birden yanıp dökülmüŖ bir malikanenin bahçesinde bulduğunda üzerinde bir Ŗort, turuncu bir tiŖört ve boynunda da tuhaf Ŗekilli, kilden boncuklar dizili bir kolye vardı. Dalgakıran elindeydi ama Percy kim olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Ayakları çıplaktı, donuyordu ve kafası allak bullak olmuŖtu. Sonra da kurtlar gelmiŖti...

Tam yanında, tanıdık bir ses onu Ŗimdiki zamana geri getirdi: “Demek buradasın!”

Percy, gorgondan uzaklaŖmaya çalıŖtı, neredeyse tepeden aŖađı yuvarlanıyordu.

Bu, güleç yüzlü olandı: Beano.

Tamam, gorgonun adı aslında Beano değildi. Ŗimdiye dek anlayabildiği kadarıyla Percy'de disleksi vardı, bir Ŗeyi okumaya çalıŖtıđında harfler birbirine giriyordu. Bu gorgonu ilk gördüğünde gorgon Ucuzluk Pazarı çalıŖanı kılığındaydı ve yakasında “HOŖ GELDİNİZ! BENİM ADIM STHENO! Yazan büyük, yeŖil bir isim kartı vardı. Percy de Stheno'yu BEANO diye okumuŖtu.

Gorgonun üzerinde hala çiçekli elbisesinin üzerine geçirdiği yeŖil Ucuzluk Pazarı önlüğü vardı. Bedenine Ŗöyle bir baksanız, birinin tombul büyükannesi falan derdiniz –ta ki gözlerinizi aŖađı indirip horoz ayaklarına sahip olduğunu fark edene dek. Ya da yukarı doğru bakıp ağzının kenarlarından sarkan bronz domuz diŖlerini görene dek. Gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu, saçlarıysa kımıl kımıl oynayan açık yeŖil yılanlardan ibaretti.

Peki, bu gorgonun en korkunç yanı neydi dersiniz? Hala Ucuzluk Pazarı ikramı olan peynir-sosis tabağını tutuyor oluşu. Tabak, Percy'nin gorgonu defalarca öldürüşünden kalan hatıralarla delik deşik olmuştu ama ikramlık sosisler ve peynirler sapasağlam duruyordu. Stheno bunları Kaliforniya'dan beri taşıyordu, sırf Percy'yi öldürmeden önce ona ikram edebilmek için. Percy, gorgonun bunu neden yaptığını bilmiyordu ama bir gün bir zırha ihtiyacı olursa bunu kesinlikle bu sosislerden ve peynirlerden yapacaktı. Bu şeyler her ne ise asla imha olmuyordu.

“Bir tanesinin tadına bakmak ister misin?” dedi Stheno.

Percy kılıcıyla onu geri püskürttü. “Kız kardeşin nerede?”

“Ah, indir şu kılıcı,” dedi Stheno sevimli bir sesle. “İlahi bronzun bile bizi uzun süreliğine öldürmediğini artık öğrenmiş olman gerek. Bir sosis al! Bu hafta indirimdeler, ben de seni aç karnına öldürmeyi hiç istemiyorum.”

“Stheno!” Diğer gorgon Percy'nin sağında öyle aniden belirdi ki Percy tepki vermeye bile fırsat bulamadı. Neyse ki gorgon, kız kardeşine öfke kusmakla o kadar meşguldü ki Percy'ye dönüp bakmadı bile. “Sana gizli gizli gelip onu öldür demiştim!”

Stheno'nun gülümsemesi silindi. “Ama Euryale...” Euryale'in ismini ‘Yuriyel’ gibi telaffuz etmişti. “Ona bir tane sosis versem önce?”

“Hayır, seni geri zekâlı!” Euryale, Percy'ye dönüp dişlerini gösterdi.

Kırmızı yılanlardan oluşan saçı dışında tıpkı kız kardeşine benziyordu Euryale. Ucuzluk Pazarı önlüğünde, çiçekli elbisesinde, hatta domuz dişlerinde bile %50 İNDİRİM çıkartmaları vardı. Yaka kartında MERHABA! BENİM ADIM, GEBER MELEZ BOZUNTUSU! yazıyordu.

“Bizi amma uğraştırdın be Percy Jackson,” dedi Euryale. “Ama şimdi kapana kısıldın ve biz de intikamımızı alacağız.”

“Sosislerle peynirler sadece 2.99\$,” dedi Stheno yardımcı olmaya çalışarak. “Şarküteri reyonunda, üçüncü koridorda.”

Euryale hırladı. “Stheno, Ucuzluk Pazarı bir tuzaktı! Sen fazla uyum

sağladın! Şimdi bırak o saçma sapan tepsiyi de Şu melezi yok etmeme yardım et. Onun Medusa'yı buharlaştıran melez olduğunu unuttun mu?"

Percy geri adım attı. On beş santimetre daha geri gitse aşığı yuvarlanacaktı. "Bakın hanımlar, bunu aştık biz. Ben Medusa'yı öldürdüğümü hatırlamıyorum bile. Ben hiçbir Şey hatırlamıyorum! Ateşkes yapıp indirimdeki ürünlerden falan konuşsak olmaz mı?"

Stheno kız kardeşine dudaklarını büzerek bir bakış attı, gerçi domuz dişleri düşünöldüğünde bunu yapabilmesi bile şaşırtıcıydı. "Haydi öyle yapalım?"

"Hayır!" Euryale'in kırmızı gözleri Percy'ye dikildi. "Hatırlayıp hatırlamaman umurunda değil, deniz tanrısının oğlu. Medusa'nın kanının kokusu hala üzerinde. Çok hafif, yıllar öncesinden kalma, evet, ama onu en son alt eden sendin. Tartarus'tan hala dönemedi. Bu senin suçun!"

Percy bunu anlamıyordu. Şu "ölüp de Tartarus'tan geri dönme" kavramı başına ağrı sokuyordu. Elbette bir tükenmez kalemin bir kılıca dönüşmesi ya da yaratıkların Sis adı verilen bir Őeyin arkasında gizlenmeleri ya da Percy'nin beş bin yıl önceki bir deniz kabuğu tanrısının oğlu olması fikri de başını ağrıtıyordu. Ama Percy bunlara inanıyordu. Hafızası silinmiş bile olsa, bir melez olduğundan, adının Percy Jackson olduğundan emin olduğu kadar emindi. Daha Kurt Lupa'yla yaptığı ilk sohbette bu çılgın tanrılar-yaratıklar evreninin onun gerçeği olduğunu kabullenmişti. Ki bu epey sevimsiz bir gerçekti, o ayrı.

"Durum berabere desek peki?" dedi. "Ben sizi öldüremiyorum. Siz de beni öldüremiyorsunuz. Hem siz Medusa'nın kız kardeşleriyse - Şu insanları taşa çeviren Medusa'nın yani- benim Őimdiye çoktan taşa dönüşmüş olmam gerekmez miydi?"

"Ah, kahramanlar!" dedi Euryale tiksintiyle. "Hep ısıtıp ısıtıp bunu getirirler önümüze, tıpkı annemiz gibi! 'Siz neden insanları taşa dönüştüremiyorsunuz? Kardeşiniz yapabiliyor ama.' Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm oğlum ama bu sadece Medusa'nın lanetiydi. Ailemizin en tipsiz ferdi oydu. Hep çok şanslıydı!"

Stheno incinmiş gibiydi. "Annem hep en tipsizin *ben* olduğunu söyledi."

“Kes sesini!” diye patladı Euryale. “Sana gelince Percy Jackson, Aşıl’ın izini taşıyorsun, doğru. Bu seni biraz daha zor yok edilir kılıyor. Ama üzülme. Biz bir çaresine bakarız.”

“Neyin izi?”

“Aşıl,” dedi Stheno neşeyle. “Ah, ne yakışıklıydı ama! Çocukken Styks Nehri’ne batırılmış, o yüzden ayak bileğindeki minik bir nokta hariç yenilmezdi. Senin de başına bu gelmiş hayatım. Birisi seni Styks’e daldırmış ve derin, demir gibi sağlam olmuş. Ama üzülme. Senin gibi kahramanların her zaman bir zayıf noktası vardır. Tek yapmamız gereken bu noktayı bulmak, sonra seni öldürebiliriz. Ne hoş olur, değil mi? Bir sosis al!”

Percy düşünmeye çalıştı. Styks Nehri’ne girdiğini hiç hatırlamıyordu. Ama zaten hiçbir şey hatırlamıyordu ki. Cildi kendisine demir gibi gelmiyordu ama bu durum, kesinlikle bunca zamandır gorgonlara karşı hayatta kalmış olmasını açıklıyordu.

Belki şu tepeden yuvarlansa... sağ çıkar mıydı acaba? Riske etmek istemedi –bir kızak falan olmadan...

Stheno’nun elindeki büyük, gümüş tabağa baktı.

Hmm...

“Fikrini mi değiştirdin?” diye sordu Stheno. “Çok akıllıca hayatım. Bunlara biraz gorgon kanı kattım, böylece ölümün hızlı ve acısız olacak.”

Percy’nin boğazına bir yumruk indi sanki. “Sosislere kendi kanını mı kattın?”

“Birazcık sadece.” Stheno gülümsedi. “Biraz kolumdan, ama benim için endişelendin demek, çok tatlısın. Sağ tarafımızdaki kan her şeyi iyileştirir, ama sol tarafımdaki kan ölümcüldür”

“Seni salak!” diye bağırdı Euryale. “Bunu söylememen gerekir! Zehirli olduklarını bilince yiyecek mi o sosisleri sanki!”

Stheno şaşkına dönmüştü. “Yemez mi? Ama hızlı ve acısız bir ölüm olacak dedim.”



“Aman neyse!” Euryale'in tırnakları pengelere dönüştü. “Biz de onu zor yoldan öldürürüz –zayıf noktasını bulana dek yırtarız derisini. Percy Jackson'ı bir yenersek Medusa'dan bile ünlü oluruz! Hanımefendi bizi ödüllendirir!”

Percy kılıcını sıkıca tuttu. Hareketin zamanlamasını iyi ayarlaması gerekiyordu –birkaç saniyelik bir şaşırtmaca, sol elle tepsiyi kapma...

*Bırak kendi aralarında konuşsunlar, diye geçirdi içinden.*

“Beni paramparça etmeden önce sorayım,” dedi, “şu bahsettiğiniz hanımefendi kim?”

“Euryale sırttı. “Tanrıça Gaia tabii ki! Bizi dehlizlerden çıkaran! Onunla tanışacak kadar uzun yaşayamayacaksınız ama arkadaşların çok yakında onun gazabını tecrübe edecek. Şu an bile orduları güneğe gidiyor. Kader Şenliği'nde uyanacak ve melezler bir bir düşecek, şey gibi, şey...”

“Ucuzluk Pazarı'ndaki fiyatlar gibi!” dedi Stheno.

“Öehh!” diye hırladı Euryale kız kardeşine.

Percy bunu fırsat bildi. Stheno'nun tepsisini kaptı, sosislerle peynirleri yere savurdu ve Dalgakıran'ı Euryale'e doğru savurup gorgonu belinden ikiye ayırdı.

Tepsiyi kaldırdı ve Stheno birden tepsideki kendi yansımasıyla yüz yüze geldi.

“Medusa!” diye çığlık attı.

Kız kardeşi Euryale kül olmuştu ama şimdiden yeniden beden bulmaya başlamıştı bile. Tıpkı erimiş bir kardan adamın ayağa kalkması gibiydi.

“Stheno, aptal!” diye guruldadı yarı biçimlenmiş çamurlu yüzüyle. “O senin kendi yansıman! Yakala onu!”

Percy tepsiyi Stheno'nun kafasına indirdi ve Stheno bayıldı.

Sonra tepsinin üzerine oturdu, içinden artık hangi Romalı tanrı kızaklarla ilgileniyorsa ona bir dua okudu ve tepeden kaymaya başladı.

## PERCY

**B**ir tepeden aşağı seksen kilometre hızla bir tepsi üstünde kaymanın şöyle bir sıkıntısı var: Eğer yolu yarılarmışken bunun kötü bir fikir olduğunu anlarsanız, her şey için çok geç kalmışsınız demektir.

Percy bir ağaca çarpmaktan kıl payı kurtuldu, bir kayalığa sürtünüp sekti ve otoyola doğru düşerken havada üç yüz altmış derece döndü. Aptal tepsinin hidrolik direksiyonu yoktu tabii.

Percy, gorgon kız kardeşlerin çığlık attığını duydu ve Euryale'in mercan renkli yılan saçlarını tepede gördü, ama bunun için endişelenecek vakti yoktu. Altındaki apartmanın çatısı bir savaş gemisinin pruvası gibi göğe yükseliyordu. Kafa üstü yere çakılmasına saniyeler kalmıştı: on, dokuz, sekiz...

Yere çarptığında bacaklarını kırmamak için yana dönmeyi başardı. Tepsi çatıya çarparak kaydı ve uçmaya devam etti. Tepsi bir yana gitti, Percy bir yana.

Otoyola hızla düşerken Percy'nin zihninden korkunç bir senaryo geçti: Bedeni bir arazi aracının ön camına çarpıyordu, arabanın öfkeli sürücüsü de silecekleri oynatarak onu yola fırlatmaya çalışıyordu. *Hah, biri bu eksikti! Gökten düşen on altı yaşında, salak bir genç! Geç kaldım, seninle mi uğraşacağım!*

Mucize eseri aniden peyda olan bir rüzgar onu kenara itince, Percy otoyola çakılmaktan kurtuldu ve sık çalırlıkların arasına düştü. Yumuşak bir iniş yapmış sayılmazdı ama bu, asfalta çakılmaktan çok daha iyiydi.

Acıyla inledi. Oracıkta bayılmayı tercih ederdi ama yola devam etmeliydi.

Ayağa kalkmaya çalıştı. Elleri yara bere içinde kalmıştı fakat bir yeri kırılmışa benzemiyordu. Sırt çantası da hala sırtındaydı. Kızak yolculuğu sırasında kılıcını da kaybetmişti ama bunun er ya da geç tükenmez kalem olarak cebine geri döneceğini biliyordu. Kılıcın büyülu yanını keşfetmişti.

Tepeye baktı. Gorgonları rengarenk yılan saçları ve parlak yeşil Ucuçluk Pazarı önlükleri sayesinde görmemek mümkün değildi. Son sürat tepeden aşağı iniyorlardı ve Percy'den daha yavaş oldukları halde daha kontrollü görünüyorlardı. Pençeli ayakları daha rahat tırmanmalarını sağlıyor olmalıydı. Percy, gorgonların yanına varmasına beş dakika kaldığını düşündü.

Hemen yanındaki uzun, zincir halkalarından oluşmuş bir çit, otoyolu ve dolambaçlı sokakları, sevimli evleri ve uzun uzun okalıptüs ağaçları bulunan bir mahalleyi birbirinden ayırıyordu. Çit muhtemelen insanların otoyola çıkıp bir tepsiyle hız şeridine dalmak gibi aptalca şeyler yapmasını engellemek için koyulmuştu; ama zincir halkalarının arasında koca koca delikler vardı. Percy bu deliklerden tekinin arasından kolaylıkla geçip mahalleye girebilirdi. Hatta bir araba bulabilir ve batıya, yani okyanusa doğru gidebilirdi. Araba çalmaktan hoşlandığı falan yoktu, ama son birkaç haftadır burun buruna geldiği ölüm kalım durumlarında, aralarında bir polis arabasının da bulunduğu birkaç arabayı 'ödünç' almıştı. Onları geri götürmeye niyetlenmişti ama nedense arabalar uzun süre tek parça halinde kalamamışlardı.

Doğuya baktı. Tıpkı tahmin ettiği gibi, otoyol doksan metre boyunca yükselen bir eğimle uçurumu, dibinden başlayarak bölüyordu. Trafieğin her iki tarafında bulunan iki tünel girişi, müthiş irilikteki bir kafatasının göz çukurları gibiydi. Tam ortalarında, bir burun olması gereken yerdeyse, tepeden, metal bir kömürlük ambarı kapısını andıran beton bir

duvar çıkıyordu.

Bu bir bakım tüneli de olabilirdi. Ölümlüler orada bir kapı olduğunu fark ettilerse de bunu bir bakım tüneli sanmış olabilirlerdi. Ancak, Sis'in ardındakileri görmeleri mümkün değildi. Percy kapının aslında görüldüğü gibi sıradan bir kapı olmadığını biliyordu.

Girişte zırhlı iki çocuk nöbet tutuyordu. Kafalarında kuş tüyü bulunan tuhaf Roma miğferleri, üstlerindeyse göğüs zırhları, kılıç kınları, blucinler, mor renkli tişörtler ve ayaklarında da beyaz renkli spor ayakkabıları vardı. Sağdaki muhafız, kıza benziyordu ama üstündeki zırh yüzünden emin olmak zordu. Soldakiyse sırtında bir yayla ok kılıfı bulunan, iri yarı bir çocuktü. Her iki çocuğun elinde de eski moda zıpkınları andıran, uzun ve ahşap mızraklar vardı.

Percy'nin iç radarı çılgınlar gibi bipliyordu. Birbiri ardına bir sürü dehşet verici gün geçirdikten sonra nihayet hedefine ulaşmıştı. İçgüdüleri ona o kapıdan içeri girmeyi başardığı takdirde, kurtlar onu güneye yolladığından bu yana ilk kez güvende olacağını söylüyordu.

Peki, neden bu kadar korkuyordu?

Bu sırada, tepenin ilerisindeki gorgonlar binanın çatısında ilerliyorlardı. Yanına varmalarına üç dakika ya vardı ya yoktu.

Percy'nin bir yanı tepedeki kapıya doğru koşmak istiyordu. Bunu yapabilmesi için otoyolun ortasından geçmesi gerekiyordu ama uzun bir mesafe koşmayacaktı. Gorgonlar ona ulaşmadan kapıya varması mümkündü.

Öte yandan, batıya, yani okyanusa doğru da gitmek istiyordu. En güvende olacağı yer orasıydı. En fazla güç kazandığı yer de okyanustu. Kapıdaki şu Romalı muhafızlar onu huzursuz ediyordu. İçinden bir ses, *Burası benim bölgem değil. Burası tehlikeli*, diyordu.

Hemen yanından gelen bir ses, "Kesinlikle haklısın," dedi.

Percy irkildi. İlk önce Beano'nun bir kez daha gizlice onu takip ettiğini sandı, ama çalılıkların arasında oturan yaşlı kadın, bir gorgondan da iticiydi. Yaklaşık kırk sene önce, bir yol kenarına bırakılmış ve

o günden beri çöp ve paçavra toplamış bir hippiyi andırıyordu. Üstünde batık bir elbise, yırtık pırtık bir örtü ve plastik alış veriş torbaları vardı. Kıvrır kıvrır, karmakarışık saçları grili kahverengili bir renkteydi, tıpkı kök birası köpüğünü andırıyordu ve üstünde barış işareti bulunan bir saç bandıyla geride toplanmıştı. Suratının her yerinde siğiller ve benler vardı. Gülümsediğinde ağzında sadece üç dişi kaldığı da açıkça görülü-yordu.

“Burası bir bakım tüneli değil,” dedi bir sır verirmiş gibi. “Burası kampın girişi.”

Percy tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. *Kamp*. Evet, o buraya aitti. Bir kampa aitti. Belki de burası yuvasıydı. Belki Annabeth de yakınlarında bir yerdedi.

Ama yine de bu işte bir terslik var gibi hissediyordu.

Gorgonlar hala apartmanın çatısındaydı. Tam o sırada, Stheno ke-yifle cıyakladı ve Percy'yi işaret etti.

Yaşlı hippie kadın kaşlarını havaya kaldırdı. “Fazla vakit yok evladım. Karar vermelisin.”

Percy “Kimsiniz?” diye sordu, ama bu sorunun yanıtını duymak isteyip istemediğinden pek emin değildi. İsteddiği son şey, gerçekte bir yaratık olan, bir başka zararsızmış gibi görünen ölümlüyle karşılaşmaktı.

“Ben mi? Bana Haziran anlamına gelen June ismiyle hitap edebilirsin.” Yaşlı kadının gözleri sanki süper bir espri yapmış gibi parıladı. “*Haziran* ayında değil miyiz zaten? Bu aya benim ismimi vermişler!”

“Peki... Şey, bakın, benim gitmem gerek. Peşimde iki gorgon var. Size zarar vermelerini istemem.”

June ellerini kalbine götürdü. “Çok tatlısın! Ama bu da vereceğin kararın bir parçası!”

“Vereceğim karar mı?” Percy endişeyle tepeye baktı. Gorgonlar üstlerindeki yeşil önlükleri çıkarmışlardı. Sırtlarında pirinç gibi parlak, yarası kanadımı andıran ufacak kanatlar çıkmıştı.



## NEPTÜN'ÜN OĞLU

Denizler tanrısı Poseidon'un oğlu **Percy Jackson**, uzun bir uykudan uyanıyor ve aniden kendini yılan saçlı iki kadınla yüze buluyor. Sorun şu ki, bu yaratıklar ölmek bilmiyor.

Ancak bu, Percy'nin sorunları arasında belki de en önemsizi. Çünkü Percy gizemli bir yaşlı kadın tarafından bir kampa götürülüyor. Melezlerle dolu bir kampa. Percy'nin hayatında ilk defa gördüğü bir kampa. Ne yazık ki Percy geçmişinden yalnızca tek bir kişiyi hatırlıyor: **Annabeth**.

Kesin olan bir şey var ki, Percy'nin daha yapacak çok işi var. İki yeni melez arkadaşı Hazel ve Frank'le birlikte, bugüne dek hiç görmediği kadar ağır bir görevle karşı karşıya: **Yediler Kehaneti**.

Bu yolda başarısız olurlarsa zarar görecektir olan tek şey kamp değil ne yazık ki. Tehlikede olan, Percy'nin eski yaşamı, tüm sevdikleri, tanrılar ve elbette ki tüm dünya...

